

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 897/2014
10.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Ј.М. из П., чији је пуномоћник С.М., адвокат из Ј., против туженог СТР С., предузетника Д.С. из П., чији је пуномоћник Б.Р., адвокат из П., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Јагодини Гж1 бр.93/13 од 20.12.2013. године, на седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против решења Вишег суда у Јагодини Гж1 бр.93/13 од 20.12.2013. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Параћину П1 бр.271/11 од 29.10.2013. године, одбачена је тужба тужиле против туженика у делу у коме је тражила да се утврди да је у периоду од 25.08.2010. године до 30.11.2010. године, била у радном односу код туженика по ком основу јој припадају сва права која проистичу из рада што је тужени дужан да призна као неблаговремена.

Решењем Вишег суда у Јагодини Гж1 број 93/13 од 20.12.2013. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено решење Основног суда у Параћину.

Против наведеног правноснажног другостепеног решења тужиле је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11...), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужиле је 15.05.2010. године почела да ради у СТР Б. у П., чији власник је био Љ.С.. Власник радње је позвао да ради као продавац али нису потписали уговор о раду, нити је била пријављена као радник радње. У овој продавници радила је све до 25.08.2010. године, када је радња СТР Б., власника Љ.С. брисана из регистра. После тога основана је радња

СТР С., власника Д.С., који је брат претходног власника. У тој продавници у истом пословном простору радила је и тужиља после гашења првобитне радње. Зарада јој је исплаћивана сваког месеца али доприноси за социјално осигурање нису уплаћивани иако је још претходни власник радње обећао да ће је пријавити. Тужиља је своју радну књижицу дала власнику претходне радње 15.05.2010. године, и она се непрекидно налазила у фиоци у радњи и пошто је тужиља наставила да ради у новооснованој радњи СТР С., власника Д.С. – овде туженог. Инспекција је долазила ради контроле и наложила туженом као послодавцу да је пријави на социјално осигурање, али је он то учинио само за децембар месец 2010. године. Тужиља је код туженог радила у периоду од 25.08.2010. године до 31.12.2010. године, па је тужбом тражила утврђивање да је била у радном односу код њега у периоду од 25.08.2010. до 30.11.2010. године, који није био покривен осигурањем. Тужени јој је вратио радну књижицу у јануару 2011. године, са уписаним стажом осигурања само за један месец - децембар 2010. године. Тужбу је поднела 13.04.2011. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбацили тужбу тужиље као неблагоприятну.

Одредбом члана 195. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05 са изменама и допунама) прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени односно представник синдиката чији је запослени члан, ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом у року од 90 дана, од дана достављања решења, односно од сазнања за повреду права.

Тужиља је према утврђеном чињеничном стању у току рада код туженог знала да је он као власник радње у којој је радила није пријавио као свог запосленог на обавезно социјално осигурање, што је утврђено контролом извршеном од стране инспекције рада. Поред тога имала је приступ и радној књижици која се налазила у фиоци у радњи, па је могла у њу да изврши увид и сазна да ли је била пријављена код туженог и за који период. Тужиља је најкасније могла сазнати за повреду својих права 31.12.2010. године, када је престала да ради код туженог. Осим тога, одмах по престанку рада могла је да тражи и преузме од туженог своју радну књижицу, коју је он био дужан да јој уручи сходно обавези из члана 204. став 4. Закона о раду.

Како је тужбу поднела после протекла законског рока од 90 дана од дана сазнања за повреду својих права, наступила је законска преклузија, због чега су нижестепени судови правилно применили одредбу члана 195. Закона о раду и одбацили тужбу као неблагоприятну.

Нису основани наводи ревизије тужиље којима се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Са изнетих разлога, на основу члана 414. и 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**